

Den gyllene regeln

Att vara uppväxt i Sverige betyder ofta att man har ett kollektivt arv av att leva i fred. I vårt land har vi levt i fred sedan 1800-talets början. Ett antal generationer känner inte krigets fasor. Vi har på sin höjd drabbats indirekt när kriget nått våra grannländer men vi har inte sett fasorna själva. Det var kanske sex eller sju generationer sedan och det är en ofantligt lång tid.

På senare tid har vi i vårt skyddade land tagit emot människor som har förstahandsuppgifter om krigets ohälgligheter och nu ser vi som bekant en stor ström flyktingar som behöver del av vårt överflöd. Att en hel del av oss står handfallna är inte heller så konstigt. Vi har inga egna erfarenheter som kan hjälpa oss att navigera när vi möter någon som lider nöd.

En inre kompass som vi skulle kunna använda är ”den gyllene regeln”. För de allra flesta är det en välkänd regel som går ut på att ”handla mot andra som du själv skulle vilja bli behandlad”. För att den regeln ska vara riktigt tillämpbar så bör man även lägga till ”om du var i den människans situation”.

Den här regeln, som vi hittar i Matteusevangeliet, finns i de allra flesta livsåskådningar i någon form. Den är alltså inte specifikt kristen utan något som så gott som alla människor kan skriva under på. Däremot ger den inte några svar på de frågor som vi brottas med. Hur ska jag bäst hjälpa flyktingarna? Hur ska jag bäst bete mig för att hjälpa till i den här katastrofen? Det finns förstås en riktning som man kan ta ut med hjälp av ”den gyllene regeln” men det kan vara svårt att se tydligt ändå.

Kristen tro lämnar oss inte där. Vår kristna kompassnål pekar hela tiden mot Jesus. Jesus som säger, ”Jag var hungrig och ni gav mig att äta, jag var törstig och ni gav mig att dricka, jag var hemlös och ni tog hand om mig”. I en annan välkänd liknelse, om den barmhärtige samariern, får den nödlidande hjälp av den han minst förväntar sig, och Jesus säger ”Gå nu och gör som han!” Jesus har själv erfarenheter av att vara flykting. Därför vet han förstås vad som behövs, på ett mer direkt sätt, än vad vi som är oerfarna vet.

I vårt beslut att hjälpa andra står vi inte ensamma. Vi får hjälp av varandra och kanske kan vi få vägledning även av dem som har egna upplevelser. Vår moraliska kompass bjuder oss att handla, efter vår förmåga, på det sätt vi finner lämpligast. Det är egentligen inte svårare än så. Men det är inte heller enklare.

Att kyrkan på något sätt skulle vara bättre än någon annan på att lösa den här typen av problem det tror jag inte. Däremot tror jag att kyrkans uppgift är att peka på den kristna trons innehåll och betydelse för oss människor. Målet måste vara; ett enda folk, en enda mänsklighet och en värld där vi kan leva tillsammans.

*Lars Frisk, teologistuderande IT-tekniker
mejl: lars.frisk@svenskakyrkan.se*